

Arrest

nr. 313 395 van 24 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MONDEN
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. MONDEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 8 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 8 mei 2023 en 9 februari 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 mei 2024 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en een etnische Fars geboren in Shiraz. Op (...) 1392 (Iraanse kalender, (...) 2013 volgens de Gregoriaanse kalender) huwde u met N. D. (O.V. ...). Samen kregen jullie een dochter, R..

In 1388 (Iraanse kalender, 2009/2010 volgens de Gregoriaanse kalender), nam u naar aanleiding van de verkiezingen een paar keer deel aan protesten. Op 4 bahman 1396 (24 januari 2018) betoogde u mee in Shiraz tegen de arrestaties die plaatsvonden in Ahwaz. In Ahwaz werd er immers betoogd tegen illegale waterverdeling door de overheid en vonden er veel arrestaties plaats door de autoriteiten. Hoewel u slechts vijf minuten aanwezig was op de betoging, werd u de dag nadien aangehouden in uw winkel. U werd door de autoriteiten meegenomen en gemarteld. U kon zich er uiteindelijk uitpraten en kon zonder borg vrijkomen op 6 bahman 1396 (26 januari 2018). Nadien diende u wel een boete van drie miljoen toman te betalen.

In die periode – ergens in 1396 (2017/2018) - was u door uw beste vriend F. uitgenodigd om u aan te sluiten bij E. G. P., een milieuorganisatie genoemd naar een meer in Kazerun. Als milieuliefhebber in hart en nieren wou u zich in uw vrije tijd inzetten voor de natuur. U verzamelde vuilnis in de natuur en u was bezig met het plannen van activiteiten. In Iran ondernamen jullie onder meer een studiereis naar Ilam, een Iraanse provincie die grenst aan Irak. Jullie stelden vast dat de Iraanse autoriteiten bossen hadden afgebrand om een betere uitkijk te hebben over de Iraakse grens. Jullie filmde het gebeuren en haalden in de video aan dat de Sepah hier waarschijnlijk verantwoordelijk voor was. Omdat jullie als milieuorganisatie het verlies van bomen wilden compenseren besloten jullie om bomen bij te planten in Shiraz. Aangezien jullie hiervoor een vergunning nodig hadden zouden jullie hiervoor naar de autoriteiten stappen. Uiteraard zouden jullie zwijgen over de vernielingen die de Sepah volgens jullie had aangebracht, en zouden jullie het onder mom van het belang van het milieu proberen te verkopen.

Op 26 november 2021 vloog u samen met uw echtgenote met een toeristenvisum naar België om uw neef te bezoeken. U zou de aanvraag van de vergunning dus niet meer meemaken aangezien u in België zat. Een paar dagen na aankomst in België vernam u via F. dat E., een belangrijk lid van de milieugroep, was gearresteerd. De dag nadat F. u contacteerde werd u door uw broer P. via WhatsApp op de hoogte gebracht dat de autoriteiten uw woning waren binnen gevallen. Ze namen uw computer, laptop en een paar documenten mee. U had door dat de autoriteiten u ook wilden arresteren en vervolgens probeerde u iedereen van de milieugroep te contacteren, hetgeen niet lukte. U vroeg uw broer om F. of zijn broer te contacteren voor meer informatie. F. 's broer liet uw broer vervolgens weten dat iedereen was aangehouden. Toen was u ervan overtuigd dat heel de groep was aangehouden en dat u dit ook zou meemaken bij terugkeer. Hoewel u maar van plan was om tien dagen in België te blijven, durfde u niet meer naar Iran terug te keren. Op 8 december 2021 verzocht u om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

Ongeveer een maand na de inval in uw woning kreeg u een eerste oproepingsbrief aan. Opnieuw een maand later kwam de tweede oproepingsbrief. Ongeveer zes maanden na de oproepingsbrieven kreeg u een vonnis van de revolutionaire rechtbank waarin stond dat jullie milieugroep handelde tegen de nationale veiligheid. Volgens de inhoud van het vonnis werd u aanschouwd als leider van de milieugroep. Hoewel u niet aanwezig was tijdens de zitting werd u veroordeeld tot twaalf jaar gevangenis en 72 zweepslagen.

Bij terugkeer vreest u uw straf te moeten uitzetten en zal u gekatapulteerd worden naar die periode dat u in voorhechtenis zat. U vreest executie, zeker gezien u in België samen met uw echtgenote ging betogen om het Iraanse volk te steunen.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming legden jullie de volgende documenten neer: de paspoorten van u, N. en jullie dochter R.; de shenasnameh's van u, N. en R. met een bijhorende vertaling; een kopie van uw huwelijksakte en een korte samengevatte vertaling; foto's van de puinhoop na de inval in uw woning; bewijzen van uw woning, werk en bankgegevens in Iran; de vertaling van het diploma van u en N.; attesten van de Nederlandse les van u en N.; internetlinks waaruit uw deelname aan protesten in België blijkt; twee oproepingsbrieven; een vonnis van de revolutionaire rechtbank waarin u veroordeeld wordt tot een jarenlange gevangenisstraf; bewijzen van uw reis naar Europa (vliegtickets, treintickets en foto's); foto's van uw appartement in België om aan te tonen dat u een groene omgeving belangrijk vindt; een kopie van uw arbeidsovereenkomst bij A. G., een bedrijf in België; inhoudelijke opmerkingen van u en uw echtgenote op het eerste persoonlijk onderhoud; een organogram van uw milieuorganisatie; en screenshots van de berichten die uw broer na uw eerste onderhoud via WhatsApp en Messenger stuurde naar de leden van uw milieuorganisatie.

Op 11 mei 2023 stuurde uw advocaat nog twee screenshots door van WhatsApp-berichten tussen u en uw broer. Op 12 februari 2024 stuurde uw advocaat nog een mail door met de volgende documenten/links: een link naar uw twitteraccount; vijf voorbeeldvonnissen en vijf krantenartikelen waarmee u wil aantonen dat een juridisch dossiernummer in Iran 18 tekens telt; een video van 16 seconden waarmee u uw aanwezigheid wil aantonen voor de Iraanse ambassade in Brussel op 4 juni 2023; een screenshot van deze video in de groep 'M.' op WhatsApp; een pagina van de website K. tv; een video op de instagrampagina van K. tv; en tenslotte een video van uzelf die u naar uw familie stuurde waarin u hen smeekt om meer documenten naar u door te sturen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Iran in de gevangenis zal belanden/ geëxecuteerd zal worden vanwege uw activiteiten voor een milieuorganisatie (CGVS I A., p. 14 en p. 24).

Vooreerst blijkt uit niets dat u een belangrijke betrokkenheid had als vrijwilliger bij een milieuorganisatie.

- U kon geen enkel bewijs voorleggen om uw betrokkenheid als vrijwilliger aan te tonen. Het enige document dat u heeft is het vonnis, maar verder is er over de organisatie niets terug te vinden op het internet of in een magazine (CGVS I A., p. 15). Aan u en uw echtgenote tijdens het eerste onderhoud gevraagd of u echt niets kon neerleggen om aan te tonen dat u lid was van een milieuorganisatie stelde u dat u het ging vragen aan uw broer die op zijn beurt F. kon aanspreken (CGVS I A., p. 24; CGVS I N., p. 14). U tijdens uw tweede onderhoud gewezen op de gevraagde bewijzen stelde u opnieuw dat u niets kon voorleggen en de leden van de groep geen contact meer met u willen (CGVS II A., p. 23). Dat u, gelet op uw jarenlange betrokkenheid bij een milieuorganisatie helemaal niets kan neerleggen om uw voormalige betrokkenheid aan te tonen, is niet aannemelijk.

- Dat uw partner niet eens de naam van de organisatie waarin u een voornamelijk rol opgenomen zou hebben is niet aannemelijk (CGVS I N., p. 11).

U maakte voorts niet aannemelijk dat u door de Iraanse autoriteiten veroordeeld werd omwille van uw beweerdde activiteiten voor deze milieuorganisatie.

- Ten eerste legde u incoherente verklaringen af over de inval in uw woning waarbij uw spullen overhoop werden gehaald. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat één van uw burens tijdens de inval vroeg aan deze mensen in burgerkledij wie zij waren, waarop zij antwoordden dat zij agenten waren (CGVS I A., p. 12). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u dat de buur die deze mensen aansprak geen enkele informatie van de autoriteiten doorkreeg (CGVS II A., p. 11), hetgeen niet strookt met uw eerdere verklaringen.

- Ten tweede kent u de oorzaak niet van het plotse ontstaan van uw problemen met de Iraanse autoriteiten. U baseert uw informatie louter op wat u inhoudelijk las in het vonnis (CGVS I A., p. 9; CGVS II A., p. 7), maar zelf was u niet aanwezig tijdens de zitting en had u de kans niet om met een ander lid te spreken om meer informatie te vergaren (CGVS I A., p. 18 (CGVS I A., p. 20; CGVS II A., p. 7 en p. 12), ofschoon, zoals supra opgemerkt zal worden, dit geenszins onoverkomelijk bleek te zijn en u geen daadkrachtige stappen zette om in contact te treden met de overige leden – zoals uw beste vriend F. - van de organisatie waartoe u behoorde.

- Ten derde ontbrak het uw echtgenote aan kennis over uw problemen en de inhoud van het vonnis en heeft zij zich hier amper naar geïnformeerd. Buiten dat er problemen waren met 'vergunningen' en 'bomen' wist zij niet wat de oorzaak was van uw probleem of wat de effectieve problemen inhielden. Zij had u ook niet gevraagd waarom u effectief in de problemen kwam. Zij had eveneens geen enkel idee wat de reden was van het vonnis en had zich ook nooit geïnformeerd naar de inhoud van het vonnis. Dat zij dit niet deed omdat ze een afhankelijke vrouw is met een blindelings vertrouwen in haar man en ze zich liever niet te veel moeite met andermans zaken of details, is, aangezien van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij/ zij zich grondig informeert naar al die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn/ haar vrees, absoluut niet aannemelijk. Temeer omdat uw echtgenote zelf opmerkte dat jullie door het vonnis en de oproepingsbrieven niet konden terugkeren naar Iran. Ook dat het vonnis vanwege juridische taal te moeilijk is voor haar om te lezen (CGVS I N., p. 9-12), komt, gezien de bachelor die zij behaalde in de microbiologie en haar werk binnen de kwaliteitscontrole (CGVS I N., p. 3), niet geloofwaardig over.

- Ten vierde doet de manier waarop u het vonnis ontving vragen rijzen. Zo verklaarde u dat u het vonnis kreeg via een advocaat die het vonnis naar F. doorstuurde waarna F. het naar uw broer stuurde. Dat F. na zijn vrijlating deze stappen voor u zou riskeren maar verder het contact met u zou hebben verbroken doet vragen rijzen. Temeer omdat F. zelf niet vermeld staat in het vonnis (CGVS II A., p. 8). Vervolgens gevraagd waarom de advocaat van F. het risico zou nemen om een vonnis door te sturen waar zijn eigen cliënt zijn naam niet in vermeld staat, moest u het antwoord schuldig blijven. U wist tevens niet hoe deze advocaat het vonnis doorstuurde naar F. (CGVS II A., p. 9). In dit verband dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat een advocaat niet zomaar een kopie mag nemen van het dossier, maar ze van elk onderdeel handgeschreven aantekeningen moeten maken. Vooral revolutionaire rechtbanken geven

vaak geen kopie van het vonnis, advocaten krijgen alleen toegang om het vonnis in de rechtbank te bestuderen, waar ze aantekeningen kunnen maken. Hierop gewezen wist u niet hoe dit kwam en zei u louter dat het F. was die de documenten verzamelde (CGVS II A., p. 9).

- Ten vijfde ontbrak het u aan informatie betreffende de advocaat – en tevens de advocaat van M. en E. (CGVS I A., p. 9) - via wie u het vonnis ontving. U had geen enkel idee hoe, via wie de advocaat u het vonnis ontving heette (CGVS II A., p. 9), nochtans de rechtstreekse informatiebron van het vonnis waardoor u concludeert dat u ernstige problemen heeft in Iran. U wist weliswaar dat deze advocaat is gevlucht (CGVS II A., p. 4 en p. 9), maar waarom dit het geval was wist u niet (CGVS II A., p. 9). Tot slot deed u ook geen persoonlijke poging om de advocaat te contacteren. Dat u hier bent (CGVS II, p. 9), is geen valabel argument. Volgens uw informatie is de advocaat immers ook niet meer in het land en was uw broer op de hoogte van de naam van de advocaat (CGVS II A., p. 4 en p. 9), waardoor u een poging had kunnen ondernemen om hem te contacteren. Dat uw broer reeds een vruchteloze poging ondernam om de advocaat te contacteren (CGVS II A., p. 4), doet hieraan geen afbreuk.

- Ten zesde heeft u geen informatie meer over M. en E., de andere twee kopstukken die net als u een grote straf kregen. U heeft buiten de inhoud van het vonnis geen enkele informatie over hen en kon alleen op basis van het vonnis aantonen dat zij in de gevangenis zitten (CGVS II A., p. 7). U had zich ten tijde van uw eerste onderhoud ook niet grondig geïnformeerd. Zo had u tot uw eerste onderhoud nog niet gekeken of u in de pers of sociale media iets geschreven stond over de straf van M. en E. (CGVS I A., p. 21). Ten tijde van uw tweede onderhoud had u zich wel geïnformeerd, maar had u niets gevonden op het internet (CGVS II A., p. 7). Tenslotte heeft u geen enkel idee of uw twee kompanen al dan niet beroep aantekenden tegen hun straf (CGVS I A., p. 20; CGVS II A., p. 7).

- Ten zevende ontbrak het u ook aan informatie over de andere leden van de groep die werden vrijgelaten. U heeft geen enkel idee hoe het met de leden na hun vrijlating gaat (CGVS I A., p. 20; CGVS II A., p. 5 en p. 12) en hoe het komt dat zij vrijgelaten werden op borg (CGVS I A., p. 19). Zo had u tijdens uw eerste onderhoud nog nooit geprobeerd één van de leden te contacteren na hun vrijlating omdat u weet dat ze niet met u willen praten en u hen niet wou verplichten (CGVS I A., p. 22). U had uw broer wel een lijstje nummers gegeven van de leden die hij kon contacteren maar van de enige persoon die antwoordde kende hij de naam niet en gaf uw broer tevens de boodschap dat hij niets met hem te maken wou hebben (CGVS I A., p. 19). Na het eerste onderhoud ondernam uw broer nog één nieuwe poging om de leden te contacteren, maar zonder resultaat, zo blijkt uit de door u neergelegde screenshots van WhatsApp en Messenger (CGVS II A., p. 4), waaraan overigens bijzonder weinig bewijswaarde gehecht kan worden gezien deze eenvoudigweg in scene gezet kunnen zijn. Hoewel u de leden ook wist wonen ging uw broer kennelijk nooit kijken op hun adres. Dat dit onveilig zou zijn (CGVS II A., p. 5-6), is, aangezien kan worden aangenomen dat een contact in real life veiliger is dan een contact via sms, hetgeen uw broer nochtans probeerde na uw eerste onderhoud (CGVS II A., p. 4), weinig aannemelijk. Ook via sociale media liet u het na om te informeren naar de leden (CGVS II, p. 20), terwijl onder meer uw kompanen A. P., F. en M. via uw facebookaccount – waarop overigens staat dat u, ondanks uw stelling dat men in Iran denkt dat u in Frankrijk bent, in België verblijft (CGVS I A., p. 21-22) - konden worden teruggevonden.

- Ten achtste overtuigen uw verklaringen over de door u beweerde moeilijkheden om met F. , waarvan u meermaals zei dat hij uw beste vriend was (CGVS I A., p. 11, p. 15 en p. 19), in contact te treden allerm minst. Nochtans had u een gemeenschappelijke vriend die hem een paar keer zag op straat in Kazerun maar aan wie u niet vroeg om F. aan te spreken (CGVS II A., p. 5). Hoewel u F. een berichtje stuurde via WhatsApp, liet u het na om hem via andere sociale mediakanalen zoals facebook te contacteren omdat deze geblokkeerd worden (CGVS II A., p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat Iraniërs zeer inventief geworden zijn in het omzeilen van blokkades door zelf opgezette VPNverbindingen. Bovendien werd uw vriend gemakkelijk teruggevonden op facebook. Hiermee geconfronteerd bleef u volhouden dat u hem op facebook niet kon contacteren (CGVS II A., p. 6). Voorts is het vreemd dat F. een kopie van het vonnis aan uw broer zou overhandigen in zijn winkel (CGVS I A., p. 11; CGVS II A., p. 10), maar heden het contact met u zou willen verbreken (CGVS II A., p. 8).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in Iran veroordeeld werd voor uw activiteiten bij de milieuorganisatie.

Dat u een (kopie van een) vonnis en twee oproepingsbrieven neerlegt waaruit uw veroordeling blijkt doet hieraan geen afbreuk. Aan een kopie kan immers weinig bewijswaarde gehecht worden en uit de beschikbare informatie blijkt dat er veel valse juridische documenten uit Iran in omloop zijn en de bewijskracht van dergelijke documenten bijzonder relatief is. Hoe dan ook, om bewijskrachtig te zijn dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is.

Dat er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof gehecht kan worden, blijkt bovendien uit volgende vaststellingen betreffende uw verklaringen over de problemen die uw familie na uw vertrek gekend zou hebben.

- U en uw echtgenote legden immers tegenstrijdige verklaringen af over de telefoontjes. Zo bleek uit uw verklaringen dat de eerste keer dat de autoriteiten uw vader aanspraken, ze dit deden op een normale manier. Ze stelden voor om u te helpen indien u zou terugkeren. Het was pas bij de tweede keer dat de autoriteiten uw vader aanspraken, dat zij erg arrogant handelden, beledigingen uitten en dreigden (CGVS I A., p. 23). Uw echtgenote, die overigens geen enkel idee had wanneer uw vader precies werd opgebeld, stelde echter dat de autoriteiten bij de twee telefoontjes dreigende taal spraken en zeiden dat ze u bij terugkeer iets zouden aandoen (CGVS I N., p. 13). Tijdens het tweede onderhoud deze vraag opnieuw aan uw echtgenote gesteld wijzigde zij haar verklaringen en vertelde zij hetzelfde als wat u had gezegd tijdens uw eerste onderhoud (CGSV II N., p. 4). Een louter wijziging van verklaringen kan niet weerhouden worden als afdoende voor deze tegenstrijdigheid. Ook de vaststelling dat uw echtgenote nu plots wel wist wanneer haar schoonvader werd opgebeld en tijdens haar eerste onderhoud absoluut niet (CGVS II N., p. 4-5), toont alleen maar aan dat zij zich beter heeft voorbereid op het onderhoud, maar zegt niets over de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

- U wist overigens niet of uw familie buiten die twee telefoontjes nog andere problemen heeft gehad sinds uw vertrek uit Iran. Tijdens uw eerste onderhoud was u hiervan niet op de hoogte (CGVS I A., p. 23) maar ook tijdens uw tweede onderhoud stelde u dat, moest er nog iets gebeurd zijn in Iran, uw familie het u niet zou vertellen (CGVS II A., p. 4 en p. 12 en p. 14). Dat de communicatie tussen u en uw familie louter gaat om elkaar begroeten en kijken hoe het met elkaar gaat zoals u beweerde (CGVS II A., p. 4), overtuigt niet. Temeer omdat uw vader u in eerste instantie wel kon inlichten over de telefoontjes die hij kreeg van de autoriteiten (CGVS I A., p. 23). Hiermee geconfronteerd stelde u louter dat uw vader u misschien wou beschermen en u ten tijde van de telefoontjes nog geen vonnis had ontvangen (CGVS II A., p. 14-15). Ook de vaststelling dat uw echtgenote geen idee had of u aan uw vader vroeg of er nog problemen waren en zij niet weet of ze nog naar u op zoek zijn (CGVS II N., p. 5), terwijl zij eveneens op de hoogte was van de eerdere problemen van haar schoonvader, is niet overtuigend.

U haalde voorts aan dat u op 4 bahman 1396 (24 januari 2018) aangehouden, gemarteld en tot een boete veroordeeld werd door de Iraanse autoriteiten nadat u aanwezig was geweest op een betoging. In dit verband dient evenwel opgemerkt te worden dat u hiervan geen enkel document ter ondersteuning aanbracht (CGVS I A., p. 7; CGVS II A., p. 13). Hoe dan ook dient benadrukt te worden dat hieruit allerminst afgeleid kan worden dat u hierdoor in de verhoogde aandacht zou staan van de Iraanse autoriteiten. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u na deze episode uw leven kon voortzetten. Uit uw paspoort blijkt daarnaast dat u na deze beweerde arrestatie nog verschillende keren naar het buitenland reisde en telkenmale ook terugkeerde naar uw land van herkomst. Toen u in november 2021 een laatste keer Iran verliet, gebeurde dit overigens probleemloos (CGVS I A., p. 8). U koppelde hieraan dan ook geen enkele vrees (CGVS I A., p. 7; CGVS II A., p. 13).

Wat tenslotte uw deelname aan enkele protesten in kader van de groene revolutie betreft, dient opgemerkt te worden dat u noch tijdens uw eerste persoonlijk noch tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud een vrees koppelde aan uw deelname. Bovendien kan hierbij opgemerkt worden dat deze zaken te ver in het verleden zijn gesitueerd - het gaat om het jaar 1388 (2009/2010) - (CGVS I A., p. 5), om anno 2024 nog in verband gebracht te worden aan een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verder toonden jullie niet aan dat jullie ten gevolge van jullie aanwezigheid op enkele betogingen in België, bij terugkeer vervolging of ernstige schade zouden riskeren. In jullie geval kan er immers niet aangenomen worden dat jullie louter door jullie afgelopen deelname aan vroegere protestacties in België dermate als opposant geïdentificeerd zou worden dat jullie bij terugkeer naar Iran in het vizier van de Iraanse autoriteiten zouden lopen.

- Vooreerst dient opgemerkt te worden dat jullie sinds juni 2023, niet meer deelnamen aan politieke activiteiten in België (CGVS II A., p. 14; CGVS II N., p. 5-6 en p. 8).

- Vervolgens is uw politieke profiel dermate laag en onopvallend. U had geen belangrijke rol tijdens uw deelname aan betogingen en scandeerde louter slogans. U hield zich weg van enige vorm van organisatie, u heeft nooit gesproken, noch sprak u tijdens de betoging met de pers (CGVS I A., p. 12; CGVS II A., p. 14). Dit geldt ook voor uw echtgenote. Zij was gewoon aanwezig op betogingen ter ondersteuning van jullie landgenoten, maar ook zij hield zich weg van enige vormen van organisatie, sprak niet met de media en heeft nooit een publiek toegesproken (CGVS II N., p. 6).

- Betreffende de video die uw echtgenote stuurde naar M. tv dient opgemerkt te worden dat zij geen idee had of de video, waarin zij wel in beeld kwam, werd uitgezonden (CGVS II N., p. 6). Uit de door u doorgestuurde informatie blijkt inderdaad dat jullie de video van de betoging doorstuurd naar het WhatsApp kanaal van M. tv, niet dat deze video effectief werd uitgezonden. Uit de video op het instagramkanaal van K., die u na het tweede onderhoud doorstuurd, blijkt inderdaad dat uw echtgenote effectief in beeld komt zoals zij had vermeld (CGVS II, p. 7). Met deze video kan echter bezwaarlijk gesteld worden dat uw echtgenote hierdoor in het oog zou springen voor de Iraanse autoriteiten: uw echtgenote komt slechts enkele seconden in beeld en maakt deel uit van een grotere groep betogers.

- Dat u via vrienden hoorde dat u in beeld kwam tijdens een betoging op Iran international (CGVS I A., p.22), is een loze bewering waarvan u geen begin van bewijs neerlegt. Aangezien uit de foto's en video's die u neerlegde blijkt dat u uw deelname aan betogingen/politieke activiteiten in Europa documenteert kan er verwacht worden dat moest u daadwerkelijk een interview hebben afgelegd bij Iran International u dit net zoals uw andere bewijzen van uw politieke activiteiten zou opgezocht en neergelegd hebben. Uw echtgenote had tevens geen enkel idee of die passage op tv kwam of niet (CGVS II N., p. 3). Wat hier ook van zij, het éénmalig in beeld komen op Iran international kan bovenstaande zienswijze, namelijk dat u een beperkt (zichtbaar) politiek profiel heeft, niet ombuigen.

- Verder dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote geen aanwijzingen heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar vroegere deelname aan betogingen (CGVS I N., p. 8).

- Daarnaast kan er nog aangestipt worden dat uw YouTubekanaal een bijzonder beperkt bereik heeft. U postte er zo'n vijftien video's. Allen tezamen werden deze nauwelijks 33 keer bekeken.

- Ook uw echtgenote is op haar sociale media zeer low profile. Hoewel zij tijdens haar eerste onderhoud stelde dat zij een YouTubepagina had waar zij zaken op post, kon ze de pagina niet tonen en had zij geen idee hoe het account heette of onder welke naam zij deze zaken postte (CGVS I N., p. 4-5). Later corrigeerde zij haar eigen verklaringen en stelde uw echtgenote dat ze toch geen YouTubepagina heeft, maar enkel een account op Twitter onder een andere naam. Ze was overigens gestopt met zaken te posten op Twitter (CGVS I N., p. 5 en p. 12). Wat betreft de door jullie geposte berichten op sociale media kan verwacht worden dat deze gewist worden alvorens terug te keren naar Iran.

Jullie tonen bijgevolg op geen enkele wijze aan dat jullie wegens jullie (beperkte) deelname aan betogingen in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten zijn komen te staan en dat jullie bij terugkeer naar Iran dreigen geviséerd te worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran.Surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf, blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Wat betreft uw verklaringen dat er een grote kans bestaat dat uw dochter niet naar school kan gaan - Iraanse kinderen worden op school vergast - (CGVS I N., p. 9; CGVS II N., p. 7), kan tot slot nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal helemaal niet betwist dat bepaalde actoren het niet begrepen hebben op meisjesscholen. Er kan echter niet a priori worden aangenomen dat iedere Iraanse die school loopt het risico loopt om bij terugkeer naar Iran vergast te worden. Een individuele beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U blijft hier manifest in gebreke.

De informatie waarop deze beslissing zich beroept werd als kopie aan het administratieve dossier gevoegd. De door jullie neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

- Jullie identiteit en afkomst, zoals blijkt uit de paspoorten en shenasnameh's van u, N. en R., worden niet betwist.

- Dat jullie gehuwd zijn wordt eveneens niet ontkent. Dit geldt ook voor jullie verblijfplaats, werksituatie, financiële situatie en scholingsgraad in Iran.

- Jullie reisweg naar België wordt eveneens niet betwist.

- De foto's die u neerlegde om de inval in uw woning te staven wijzigen uw ongeloofwaardige verklaringen in dit verband niet daar deze door mogelijke inscenering van de omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van deze foto's.

- Aangezien u uw problemen niet aantoonde kan aan de twee oproepingsbrieven en het vonnis zoals reeds aangestipt geen geloof gehecht worden. De voorbeeldvonnissen en krantenartikelen in dit verband wijzigen hier niets aan, daar er op formele aspecten van juridische documenten in deze beslissing niet werd gemotiveerd.

- Het organogram van de milieuorganisatie buigt eveneens uw ongeloofwaardige problemen niet om.

- Dat u contact heeft met uw broer via WhatsApp wordt niet betwist. Dat uw broer berichten stuurde naar de leden van de groep werd hierboven reeds besproken.

- Jullie deelname aan betogingen in België waaronder jullie (éénmalige) aanwezigheid voor de Iraanse ambassade, hetgeen jullie staaften met allerlei internetlinks en video's, wordt eveneens niet betwist maar werd eveneens reeds besproken.
- Dat jullie in België Nederlandse les volgen en in een groene omgeving wonen is niet relevant voor de beoordeling van jullie verzoek.
- Uw werk bij A. G. staat niet ter discussie.
- Dat u een video stuurde naar uw familie om meer documenten te vragen buigt uw ongeloofwaardig relaas niet om.
- Met de opmerkingen op de notities van het eerste onderhoud die jullie tijdens jullie tweede persoonlijk onderhoud aanbrachten werd rekening gehouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en een etnische Fars geboren in Kazerun. Op (...) 1392 (Iraanse kalender, (...) 2013 volgens de Gregoriaanse kalender) ging u na een scheiding een nieuw huwelijk aan met A. P. (O.V. ...). A. was lid van een milieuorganisatie en zette zich in voor het milieu. Op 26 november 2021 vloog u samen met uw echtgenoot met een toeristenvisum naar België. Uw man heeft een neef wonen in België en jullie waren al in België geweest. Op 4 december 2021 werd uw man door zijn vriend F. opgebeld om te zeggen dat E. was aangehouden door de Iraanse autoriteiten. F. en E. zijn allebei lid van dezelfde milieuorganisatie als uw man. Op 5 december 2021 vernam uw man van zijn broer dat de voorbije nacht het kantoor van uw man overhoop werd gehaald en onder meer zijn computer werd meegenomen. Uw man besloot dat jullie beter niet konden terugkeren naar Iran en de situatie moesten afwachten. Toen uw man later vernam dat hij twee oproepingsbrieven thuis had gekregen en een vonnis, werd het duidelijk dat jullie niet naar Iran konden terugkeren. Op 8 december 2021 verzochten jullie in België om internationale bescherming.

In België ontwikkelden jullie een aantal politieke activiteiten. Jullie namen deel aan betogingen n.a.v. de dood van Mahsa Amini. Op de betogingen waren verschillende groepen aanwezig, zoals monarchisten. U vreest dat de Iraanse autoriteiten jullie zullen beschuldigen van met hun samen te werken en problemen te krijgen door uw deelname aan politieke activiteiten in België.

U kan voorts niet terugkeren naar Iran omdat de Iraanse autoriteiten zullen vragen naar uw man. Ze zullen u onder druk zetten om hem te doen terugkeren. Tot slot vreest u dat uw dochter niet naar school kan gaan in Iran, er vinden immers gasvergiftigingen plaats op Iraanse meisjesscholen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Verder blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat u uw verzoek steunt op dezelfde motieven zoals aangehaald door uw echtgenoot A. (O.V. ...). U kan niet terugkeren wegens de problemen van uw man. De problemen van man zijn ook uw problemen (CGVS I N., p. 8). In het kader van het door zijn ingediende verzoek werd er een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"(...)"

Bijgevolg wordt er ook in uw verzoek om internationale bescherming een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verwerende partij heeft middels haar nota van 28 juni 2024 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoekende partijen hebben de Raad echter op 8 juli 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekende partijen wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Terloops voeren verzoekende partijen tevens de schending aan van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

Doorheen hun verzoekschrift citeren ze fragmenten uit en verwijzen ze naar algemene landeninformatie, persartikels, academische literatuur en rechtspraak van de Raad van State (hierna: de RvS).

3.2. Stukken

Verwerende partij voegt bij haar verweernota volgend rapport toe: COI Focus IRAN *Corruptie en documentenfraude* van 13 januari 2020.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het

geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar

geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekende partijen vrezen bij een terugkeer naar Iran gedood te worden door de Iraanse autoriteiten enerzijds omwille van het vrijwilligerswerk van eerste verzoekende partij bij een milieuorganisatie waarvoor hij ook zou zijn veroordeeld en anderzijds omwille van zijn deelname aan een betoging in Iran en de deelname van beide verzoekende partijen aan betogingen in België.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat zij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen met hun betoog niet verder komen dan het grotendeels volharden in hun verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij stellen hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

3.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissingen op goede gronden gemotiveerd dat uit niets blijkt dat eerste verzoekende partij een belangrijke betrokkenheid had als vrijwilliger bij een milieuorganisatie:

"U kon geen enkel bewijs voorleggen om uw betrokkenheid als vrijwilliger aan te tonen. Het enige document dat u heeft is het vonnis, maar verder is er over de organisatie niets terug te vinden op het internet of in een magazine (CGVS I A., p. 15). Aan u en uw echtgenote tijdens het eerste onderhoud gevraagd of u echt niets kon neerleggen om aan te tonen dat u lid was van een milieuorganisatie stelde u dat u het ging vragen aan uw broer die op zijn beurt F. kon aanspreken (CGVS I A., p. 24; CGVS I N., p. 14). U tijdens uw tweede onderhoud gewezen op de gevraagde bewijzen stelde u opnieuw dat u niets kon voorleggen en de leden van de groep geen contact meer met u willen (CGVS II A., p. 23). Dat u, gelet op uw jarenlange betrokkenheid bij een milieuorganisatie helemaal niets kan neerleggen om uw voormalige betrokkenheid aan te tonen, is niet aannemelijk.

• Dat uw partner niet eens de naam van de organisatie waarin u een voorname rol opgenomen zou hebben is niet aannemelijk (CGVS I N., p. 11)."

Verzoekende partijen repliceren dat verwerende partij over het hoofd ziet dat zij twee oproepingsbrieven en het vonnis hebben neergelegd die de kern van hun relaas bewijzen. Zij menen dat verwerende partij echter geen rekening houdt met deze documenten. Verzoekende partijen betogen zoals eerste verzoekende partij heeft aangegeven op het CGVS, dat het een niet-officiële milieuorganisatie betrof en het onrechtvaardig is dat verwerende partij de geloofwaardigheid van de verklaringen van eerste verzoekende partij niet erkent en meent dat zij niet kan aantonen dat zij lid was van deze milieuorganisatie. Zij menen dat verwerende partij niet eens de moeite heeft genomen om de authenticiteit van het vonnis en de oproepingsbrieven te verifiëren, hoewel zij voorbeeldvonnissen aan hun voormalige raadsman hebben verstrekt om de authenticiteit aan te tonen. Verzoekende partijen betogen dat het opvallend is dat de commissaris-generaal harde bewijzen negeert en zoekt naar documenten die niet officieel bestaan en daarom niet te verkrijgen zijn.

Verzoekende partijen brengen met de loutere volharding in hun verklaringen en benadrukking van de neergelegde documenten geen dienstige elementen bij die bovenstaande terechte weigeringsmotieven kunnen ontkrachten.

Verzoekende partijen gaan er met hun betoog aangaande de neergelegde documenten voorbij aan de omstandige motieven zoals weergegeven onder 3.3.4.3. (*infra*) waarbij de Raad naast deze inhoudelijke beoordeling aangaande de verklaringen over de veroordeling nog aanstipt dat de commissaris-generaal op terechte wijze heeft gemotiveerd dat aan de kopie van een vonnis en de twee oproepingsbrieven weinig bewijswaarde kan worden gehecht gelet op de beschikbare informatie dat er veel valse juridische documenten uit Iran in omloop zijn en de bewijskracht van dergelijke documenten bijzonder relatief is hetgeen steun vindt in de middelen de nota van verwerende partij bijgebrachte COI FOCUS IRAN *Corruptie en documentenfraude* van januari 2020.

3.3.4.3. In samenhang met het voorgaande motiveert de commissaris-generaal terdege dat eerste verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door de Iraanse autoriteiten veroordeeld werd omwille van haar beweerde activiteiten voor de milieuorganisatie.

Ten eerste wordt er in de bestreden beslissingen op terechte wijze opgemerkt dat eerste verzoekende partij incoherente verklaringen aflegt over de inval in haar woning waarbij haar spullen overhoop werden gehaald:

“Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud dat één van uw burens tijdens de inval vroeg aan deze mensen in burgerkledij wie zij waren, waarop zij antwoordden dat zij agenten waren (CGVS I A., p. 12). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u dat de buur die deze mensen aansprak geen enkele informatie van de autoriteiten doorkreeg (CGVS II A., p. 11), hetgeen niet strookt met uw eerdere verklaringen.”

Verzoekende partijen repliceren dat naarmate er meer verhoren plaatsvinden, er meer tegenstrijdigheden kunnen optreden door verkeerde interpretaties van de tolk of de dossierbehandelaar. Zij stellen dat eerste verzoekende partij bij zijn verklaringen blijft en benadrukken dat hij bij zijn twee persoonlijke onderhouds heeft verklaard dat de burens wisten dat de mensen in burgerkledij agenten waren, maar dat de burens geen verdere uitleg hebben gekregen. Verzoekende partijen betogen dat het duidelijk is dat eerste verzoekende partij in het tweede persoonlijk onderhoud ook zegt dat de burens geen informatie van de autoriteiten ontvingen. Zij menen dat het woord 'autoriteiten' erop duidt dat eerste verzoekende partij in zijn twee persoonlijke onderhouds verklaarde dat de mensen die de huiszoeken uitvoerden, van de Iraanse autoriteiten waren. Verzoekende partijen betogen dat het absurd is en zeer subjectief van verwerende partij om dit als tegenstrijdig te beschouwen. Zij benadrukken bovendien dat zij tijdens hun interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en persoonlijk onderhoud bij het CGVS zeer consistent en parallel waren, zowel met elkaar als afzonderlijk.

Verzoekende partijen kunnen met dergelijk betoog waarbij ze volharden in één versie van de verklaringen van eerste verzoekende partij en waarbij ze de pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissingen bekritisseren geenszins een verschoning bieden voor de tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoekende partij.

Vooreerst wijst de Raad erop dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoren op het CGVS geenszins gewag maakte van problemen met de tolk en zij geen opmerkingen formuleerde aan het einde van haar persoonlijke onderhouds inzake de tolk of de gestelde vragen (eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij van 8 mei 2023, p. 3, p. 24; tweede persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij van 9 februari 2024, p. 3, p. 15). Verder blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie kunnen worden afgeleid. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partijen werden bijgestaan door een onpartijdige tolk die het Farsi machtig is, die de eed bij aanvang van het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd en, die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit biedt.

De gehoorverslagen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn voorts door een onpartijdige ambtenaar opgesteld en bieden als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Deze genieten, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Voor zover verzoekende partijen de inhoud betwisten van de gehoorverslagen op het CGVS, in de zin dat het geen getrouwe weergave zou vormen van de verklaringen van eerste verzoekende partij, berust de bewijslast bij verzoekende partijen zelf waartoe zij in casu in gebreke blijven (RvS nr. 15.077 van 27 oktober 2022). Hoewel verzoekende partijen enkele opmerkingen op de notities van het eerste onderhoud aanbrachten hebben zij hierbij evenwel nagelaten correcties aan te brengen inzake de thans voorgehouden verkeerde interpretaties inzake de burens bij de inval (tweede persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 3; tweede persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 3).

Voorts oordeelt de Raad dat verzoekende partijen door louter te stellen dat de burens wisten dat de invallers autoriteiten in burgerkledij waren, de tegenstrijdige verklaringen van eerste verzoekende partij hierover niet kunnen verschonen. Immers verklaarde eerste verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat een buur vroeg wie de invallers waren en hierop antwoord kreeg dat zij agenten waren en zij daarentegen tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat de overvallers geen enkele informatie hadden doorgegeven aan de buur (eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 12; tweede persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 11).

Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat de beoordeling van de verklaringen van eerste verzoekende partij op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, dient nog opgemerkt te worden dat zij geen

concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat het verzoek om internationale bescherming van eerste verzoekende partij niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat de terecht vaststellingen van verwerende partij steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoekende partijen geschetste context.

Ten tweede wordt er in de bestreden beslissingen met reden opgemerkt dat eerste verzoekende partij de oorzaak van het plotse ontstaan van zijn problemen met de Iraanse autoriteiten niet kent:

“U baseert uw informatie louter op wat u inhoudelijk las in het vonnis (CGVS I A., p. 9; CGVS II A., p. 7), maar zelf was u niet aanwezig tijdens de zitting en had u de kans niet om met een ander lid te spreken om meer informatie te vergaren (CGVS I A., p. 18 (CGVS I A., p. 20; CGVS II A., p. 7 en p. 12), ofschoon, zoals supra opgemerkt zal worden, dit geenszins onoverkomelijk bleek te zijn en u geen daadkrachtige stappen zette om in contact te treden met de overige leden – zoals uw beste vriend F. - van de organisatie waartoe u behoorde.”

Verzoekende partijen repliceren dat zij erop wensen te wijzen dat eerste verzoekende partij niet aanwezig was tijdens de zitting waarbij een verstekvonnis tegen haar werd uitgesproken. Zij stellen dat zij via haar broer geprobeerd heeft contact op te nemen met de leden van de milieuorganisatie. Verzoekende partijen betogen dat eerste verzoekende partij echter vermoedt dat deze leden, tijdens hun ondervragingen door de Iraanse autoriteiten, alle schuld op haar hebben geschoven om hun eigen straf te verzachten, wetende dat zij veilig in het buitenland verblijft. Verzoekende partijen benadrukken dat eerste verzoekende partij in het verleden al gearresteerd is vanwege haar deelname aan protesten in Iran, waarbij zij ook een boete moest betalen. Ze menen dat nu alle hoofdleden van de milieuorganisatie zijn opgepakt en zij haar, onterecht verklikt hebben om hun eigen straf te verminderen. Verzoekende partijen betogen dat de vrienden en leden van de organisatie nu weigeren contact te hebben met eerste verzoekende partij, uit angst voor hun eigen veiligheid. Zij benadrukken dat verwerende partij op de hoogte is van de algemene situatie in Iran en weet dat de Iraanse autoriteiten de mensenrechten constant schenden en mensen onterecht kunnen beschuldigen. Verzoekende partijen beklemtonen dat er verzwarende omstandigheden aanwezig waren in het dossier van eerste verzoekende partij bij de Iraanse autoriteiten, zoals haar eerdere arrestatie vanwege deelname aan straatprotesten, het niet reageren op oproepingsbrieven en het verstek laten gaan tijdens de zitting, en haar verblijf in een Europees land zoals België, waar recentelijk veel protesten tegen het Iraanse regime hebben plaatsgevonden naar aanleiding van de dood van Mahsa Amini. Verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij weet dat zij geen strafbare feiten heeft gepleegd en dat haar zware straf van twaalf jaar gevangenisstraf en 72 zweepslagen het gevolg is van de extra aandacht die zij heeft gekregen van het Iraanse regime vanwege haar onterechte beschuldigingen door de andere leden van de organisatie.

Verzoekende partijen brengen met deels de volharding in hun verklaringen en hun post-factum poneringen geenszins dienstige elementen bij die bovenstaande terecht bemerkingen kunnen ombuigen en de gebrekkige kennis over de oorzaak van de problemen van eerste verzoekende partij kunnen verschonen. Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige informatie bezit over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu de oorzaak van de problemen van eerste verzoekende partij met de Iraanse autoriteiten.

Daarenboven weet de uitleg dat de broer van eerste verzoekende partij geprobeerd heeft contact met de andere leden op te nemen die evenwel contact weigeren uit angst voor hun eigen veiligheid geenszins overtuigen daar deze broer blijkens de initiële verklaringen van eerste verzoekende partij wel degelijk contact heeft gehad met de overige leden die reeds in de gevangenis zitten of hun advocaten om hem het vonnis te bezorgen (eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 9; tweede persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 7). Zodoende kan het gebrek aan kennis en aanhoudende pogingen in deze gegeven omstandigheden niet verschoond worden. Dat verzoekende partijen klaarblijkelijk nalieten zich afdoende te informeren over de oorzaak van de problemen en in deze een dermate passieve houding aannemen ondanks de eerdere contacten met de andere vastgehouden leden, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging.

Ten derde motiveert de commissaris-generaal op pertinente wijze dat het tweede verzoekende partij ook aan kennis ontbrak over de problemen van eerste verzoekende partij en de inhoud van het vonnis:

“Buiten dat er problemen waren met ‘vergunningen’ en ‘bomen’ wist zij niet wat de oorzaak was van uw probleem of wat de effectieve problemen inhielden. Zij had u ook niet gevraagd waarom u effectief in de problemen kwam. Zij had eveneens geen enkel idee wat de reden was van het vonnis en had zich ook nooit geïnformeerd naar de inhoud van het vonnis. Dat zij dit niet deed omdat ze een afhankelijke vrouw is met een blindelings vertrouwen in haar man en ze zich liever niet te veel moeite met andermans zaken of details, is, aangezien van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij/ zij zich grondig informeert naar al die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn/ haar vrees, absoluut niet aannemelijk. Temeer omdat uw echtgenote zelf opmerkte dat jullie door het vonnis en de oproepingsbrieven niet konden terugkeren naar Iran. Ook dat het vonnis vanwege juridische taal te moeilijk is

voor haar om te lezen (CGVS I N., p. 9-12), komt, gezien de bachelor die zij behaalde in de microbiologie en haar werk binnen de kwaliteitscontrole (CGVS I N., p. 3), niet geloofwaardig over."

Er wordt in het verzoekschrift betoogd dat verwerende partij geen rekening houdt met het vonnis en de oproepingsbrieven die door de verzoekende partijen zijn ingediend. Verzoekende partijen betogen dat verweerder zich onterecht baseert op het vonnis als zijnde van geen waarde om het vluchtrelaas te bevestigen, maar dit wel als argument gebruikt om de verzoekende partijen te benadelen. Verzoekende partijen benadrukken dat tweede verzoekende partij bij haar verklaringen blijft en weet dat haar echtgenoot geen strafbare feiten heeft gepleegd en dat de inhoud van het vonnis niet overeenkomt met de realiteit, aangezien de Iraanse autoriteiten haar man onterecht hebben veroordeeld. Zij stellen dat tweede verzoekende partij er bovendien opwijst dat de juridische taal van Iran, gebaseerd op de sharia en Arabische termen, niet overeenkomt met de termen die in de biologie en anatomie worden gebruikt, aangezien het twee volledig verschillende rechtsgebieden betreft.

Verzoekende partijen overtuigen allerminst. Immers herhaalt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige informatie bezit of dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan, in casu de problemen van eerste verzoekende partij en de inhoud van het vonnis. Er kan niet blijken dat tweede verzoekende partij de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent. Het argument dat de juridische taal verschilt met de termen die in biologie en anatomie worden gebruikt doet geen afbreuk aan dergelijke verwachting en kan geenszins enige verschoning bieden voor het gebrek aan interesse in hoofde van tweede verzoekende partij.

Waar er betoogd wordt dat verwerende partij geen rekening houdt met de neergelegde documenten, herhaalt de Raad dat verwerende partij de kopie van het vonnis en de oproepingsbrieven op pertinente wijze heeft beoordeeld en de loutere benadrukking van de neergelegde documenten geen ander licht kan werpen op de gebrekkige kennis van tweede verzoekende partij.

Ten vierde wordt er in de bestreden beslissingen op goede gronden geoordeeld dat de manier waarop eerste verzoekende partij het vonnis ontving vragen doet rijzen:

"Zo verklaarde u dat u het vonnis kreeg via een advocaat die het vonnis naar F. doorstuurde waarna F. het naar uw broer stuurde. Dat F. na zijn vrijlating deze stappen voor u zou riskeren maar verder het contact met u zou hebben verbroken doet vragen rijzen. Temeer omdat F. zelf niet vermeld staat in het vonnis (CGVS II A., p. 8). Vervolgens gevraagd waarom de advocaat van F. het risico zou nemen om een vonnis door te sturen waar zijn eigen cliënt zijn naam niet in vermeld staat, moest u het antwoord schuldig blijven. U wist tevens niet hoe deze advocaat het vonnis doorstuurde naar F. (CGVS II A., p. 9). In dit verband dient erop gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat een advocaat niet zomaar een kopie mag nemen van het dossier, maar ze van elk onderdeel handgeschreven aantekeningen moeten maken. Vooral revolutionaire rechtbanken geven vaak geen kopie van het vonnis, advocaten krijgen alleen toegang om het vonnis in de rechtbank te bestuderen, waar ze aantekeningen kunnen maken. Hierop gewezen wist u niet hoe dit kwam en zei u louter dat het F. was die de documenten verzamelde (CGVS II A., p. 9)."

Verzoekende partijen repliceren dat in Iran advocaten doorgaans kopieën van vonnissen en andere gerechtelijke documenten kunnen verkrijgen voor hun cliënten. Zij betogen dat er echter bepaalde procedures en beperkingen kunnen zijn met betrekking tot het verkrijgen van dergelijke documenten, afhankelijk van de specifieke situatie en de aard van het gerechtelijk proces. Verzoekende partijen benadrukken dat de verwerende partij heeft nagelaten aan te tonen op welke objectieve informatie zij zich baseert en niet heeft kunnen aantonen dat in Iran in de praktijk anders wordt gehandeld. Zij menen dat het raadzaam was om specifieke informatie te raadplegen die afkomstig is van betrouwbare juridische bronnen die bekend zijn met de praktijken in Iran.

Verzoekende partijen kunnen met hun blote poneringen geen ander licht werpen op bovenstaande correcte bemerkingen die, in tegenstelling tot hetgeen betoogd wordt in het verzoekschrift, steun vinden in de beschikbare objectieve landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (cf. blauwe map met landeninformatie, COI Country Report Iran. Criminal procedures and documents van december 2021, p. 101). Verzoekende partijen brengen geen andersluidende objectieve informatie bij zodat zij geen afbreuk kunnen doen aan voormelde motieven.

Ten vijfde motiveert de commissaris-generaal terdege dat het eerste verzoekende partij ontbrak aan informatie betreffende de advocaat (en tevens de advocaat van M. en E.) van wie hij het vonnis ontving:

"U had geen enkel idee hoe, via wie de advocaat u het vonnis ontving heette (CGVS II A., p. 9), nochtans de rechtstreekse informatiebron van het vonnis waardoor u concludeert dat u ernstige problemen heeft in Iran. U wist weliswaar dat deze advocaat is gevlucht (CGVS II A., p. 4 en p. 9), maar waarom dit het geval was wist u niet (CGVS II A., p. 9). Tot slot deed u ook geen persoonlijke poging om de advocaat te contacteren. Dat u hier bent (CGVS II, p. 9), is geen valabel argument. Volgens uw informatie is de advocaat immers ook niet meer in het land en was uw broer op de hoogte van de naam van de advocaat (CGVS II A., p. 4 en p. 9), waardoor u een poging had kunnen ondernemen om hem te contacteren. Dat uw broer reeds een vruchteloze poging ondernam om de advocaat te contacteren (CGVS II A., p. 4), doet hieraan geen afbreuk."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande terechte bevindingen tot de zijne.

Ten zesde wordt er in de bestreden beslissingen met reden overwogen dat eerste verzoekende partij geen informatie meer heeft over M. en E. de twee andere kopstukken die net als hem een grote straf kregen:

“U heeft buiten de inhoud van het vonnis geen enkele informatie over hen en kon alleen op basis van het vonnis aantonen dat zij in de gevangenis zitten (CGVS II A., p. 7). U had zich ten tijde van uw eerste onderhoud ook niet grondig geïnformeerd. Zo had u tot uw eerste onderhoud nog niet gekeken of u in de pers of sociale media iets geschreven stond over de straf van M. en E. (CGVS I A., p. 21). Ten tijde van uw tweede onderhoud had u zich wel geïnformeerd, maar had u niets gevonden op het internet (CGVS II A., p. 7). Tenslotte heeft u geen enkel idee of uw twee kompanen al dan niet beroep aantekenden tegen hun straf (CGVS I A., p. 20; CGVS II A., p. 7).”

Verzoekende partijen betogen dat het gebrek aan informatie over de medebeklaagden niet noodzakelijkerwijs de schuld van eerste verzoekende partij is, maar eerder het gevolg kan zijn van beperkingen of omstandigheden buiten zijn controle. Zij menen dat bijvoorbeeld, in landen zoals Iran met beperkte persvrijheid of beperkte toegang tot informatie, het moeilijk kan zijn om betrouwbare informatie te verkrijgen over juridische zaken, vooral die met betrekking tot politiek gevoelige kwesties. Verzoekende partijen benadrukken dat het ontbreken van externe informatie over mede-aangeklaagden niet automatisch betekent dat eerste verzoekende partij onvoldoende inspanningen heeft geleverd. Zij stellen dat bovendien het al dan niet indienen van een beroep door medebeklaagden geen directe invloed heeft op de zaak van eerste verzoekende partij zelf.

Met dergelijk betoog brengen verzoekende partijen geen valabele en concrete elementen bij die bovenstaande correcte bevindingen kunnen weerleggen. Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de kernelementen van zijn vrees, in casu de straf van M. en E.. Verzoekende partijen kunnen met hun algemeen betoog inzake de beperkingen in Iran niet overtuigen dat eerste verzoekende partij de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de straf van M. en E., daar hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud zich helemaal niet geïnformeerd had en hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud enkel op het internet gekeken had en niet op een andere manier geprobeerd had informatie te verzamelen (eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij van 8 mei 2023, p. 21; tweede persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij van 9 februari 2024, p. 7).

Voorts wijst de Raad erop dat in tegenstelling tot hetgeen betoogd wordt in het verzoekschrift, het al dan niet indienen van een beroep van de medebeklaagden wel degelijk een invloed kan hebben op de zaak van eerste verzoekende partij daar dergelijk beroep ook kan leiden tot een vrijspraak zodat informatie hieromtrent wel degelijk relevant is.

Ten zevende motiveert de commissaris-generaal op correcte wijze dat het eerste verzoekende partij ook ontbrak aan informatie over de andere leden van de groep die werden vrijgelaten:

“U heeft geen enkel idee hoe het met de leden na hun vrijlating gaat (CGVS I A., p. 20; CGVS II A., p. 5 en p. 12) en hoe het komt dat zij vrijgelaten werden op borg (CGVS I A., p. 19). Zo had u tijdens uw eerste onderhoud nog nooit geprobeerd één van de leden te contacteren na hun vrijlating omdat u weet dat ze niet met u willen praten en u hen niet wou verplichten (CGVS I A., p. 22). U had uw broer wel een lijstje nummers gegeven van de leden die hij kon contacteren maar van de enige persoon die antwoordde kende hij de naam niet en gaf uw broer tevens de boodschap dat hij niets met hem te maken wou hebben (CGVS I A., p. 19). Na het eerste onderhoud ondernam uw broer nog één nieuwe poging om de leden te contacteren, maar zonder resultaat, zo blijkt uit de door u neergelegde screenshots van WhatsApp en Messenger (CGVS II A., p. 4), waaraan overigens bijzonder weinig bewijswaarde gehecht kan worden gezien deze eenvoudigweg in scene gezet kunnen zijn. Hoewel u de leden ook wist wonen ging uw broer kennelijk nooit kijken op hun adres. Dat dit onveilig zou zijn (CGVS II A., p. 5-6), is, aangezien kan worden aangenomen dat een contact in real life veiliger is dan een contact via sms, hetgeen uw broer nochtans probeerde na uw eerste onderhoud (CGVS II A., p. 4), weinig aannemelijk. Ook via sociale media liet u het na om te informeren naar de leden (CGVS II, p. 20), terwijl onder meer uw kompanen A. P., F. en M. via uw facebookaccount – waarop overigens staat dat u, ondanks uw stelling dat men in Iran denkt dat u in Frankrijk bent, in België verblijft (CGVS I A., p. 21-22) - konden worden teruggevonden.”

Verzoekende partijen betogen dat het gebrek aan informatie over andere vrijgelaten groepsleden niet volledig aan eerste verzoekende partij kan worden toegeschreven. Ze stellen dat hoewel hij geen actieve pogingen heeft ondernomen om contact met hen op te nemen, dit te wijten kan zijn aan verschillende factoren, zoals beperkingen op communicatiekanalen of veiligheidsrisico's die voortvloeien uit politieke spanningen. Verzoekende partijen menen dat desondanks eerste verzoekende partij wel informatie verstrekt heeft aan haar broer om dit te doen, wat getuigt van een zekere mate van bereidwilligheid om meer te weten te komen over de situatie van de vrijgelaten groepsleden. Ze benadrukken dat verder kan worden opgemerkt dat eerste verzoekende partij mogelijks niet op de hoogte was van de exacte omstandigheden of locaties van de vrijgelaten groepsleden, wat het moeilijk maakte om direct contact met hen op te nemen. Verzoekende

partijen besluiten dat het ontbreken van deze informatie eerst verzoekende partij kan hebben weerhouden van verdere pogingen te ondernemen om contact te leggen.

Verzoekende partijen kunnen met de loutere volharding in hun verklaringen geen verschoning bieden voor de gebrekkige kennis van eerste verzoekende partij over het lot van de leden die werden vrijgelaten. De Raad herhaalt ook hier dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die informatie bezit of dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu het lot van de leden die werden vrijgelaten.

Ondanks dat eerste verzoekende partij haar broer heeft aangemaand contact op te nemen met de leden, kan er alsnog niet blijken dat verzoekende partijen, gelet op de voorgehouden gegronde vrees, een afdoende actieve houding hebben aangenomen en de nodige interesse hebben getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Ten achtste wordt er in de bestreden beslissingen terdege gemotiveerd dat de verklaringen van eerste verzoekende partij over de door hem beweerde moeilijkheden om in contact te treden met F. (waarvan zij meermaals zei dat het haar beste vriend was) allerminst overtuigen:

“Nochtans had u een gemeenschappelijke vriend die hem een paar keer zag op straat in Kazerun maar aan wie u niet vroeg om F. aan te spreken (CGVS II A., p. 5). Hoewel u F. een berichtje stuurde via WhatsApp, liet u het na om hem via andere sociale mediakanalen zoals facebook te contacteren omdat deze geblokkeerd worden (CGVS II A., p. 6). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat Iraniërs zeer inventief geworden zijn in het omzeilen van blokkades door zelf opgezette VPNverbindingen. Bovendien werd uw vriend gemakkelijk teruggevonden op facebook. Hiermee geconfronteerd bleef u volhouden dat u hem op facebook niet kon contacteren (CGVS II A., p. 6). Voorts is het vreemd dat F. een kopie van het vonnis aan uw broer zou overhandigen in zijn winkel (CGVS I A., p. 11; CGVS II A., p. 10), maar heden het contact met u zou willen verbreken (CGVS II A., p. 8).”

Verzoekende partijen benadrukken dat het gebruik van een VPN door Iraniërs niet betekent dat F. en andere leden die door de verwerende partij zijn opgespoord via Facebook daadwerkelijk toegang hebben tot hun accounts. Ze stellen dat uit documenten in het administratief dossier blijkt dat sommige leden, zoals M., sinds november 2012 geen activiteit meer hebben op hun Facebookpagina, en F. sinds mei 2021 geen enkele activiteit heeft op zijn Facebookaccount. Verzoekende partijen menen dat het dan ook onredelijk is van de verwerende partij te verwachten dat eerste verzoekende partij contact met hen opneemt via Facebook, aangezien zij niet zeker kan weten of de accounts in beslag zijn genomen door autoriteiten of dat de personen nog toegang hebben tot hun accounts. Ze benadrukken dat bovendien de verwerende partij niet voorbij mag gaan aan het feit dat communicatie via Facebook Messenger niet te verwijderen is, waardoor het gesprek permanent bewaard blijft.

Verzoekende partijen brengen met de volharding in hun verklaringen en bekritisering van de pertinente weigeringsmotieven geen dienstige elementen bij die hier een ander licht opwerpen. Het betoog van verzoekende partijen kan geen verschoning bieden voor het feit dat eerste verzoekende partij geen enkel contact meer heeft gehad met F.. Immers oordeelt de Raad dat uit het gegeven dat M. sinds november 2012 en F. sinds 2021 geen bericht hebben gepost op hun Facebookpagina niet kan worden afgeleid dat M. en F. niet meer bereikbaar zouden zijn via hun Facebookaccount, te meer zij hier ook niet kunnen overtuigen dat communicatie via Facebookmessenger geheel niet te verwijderen zou zijn.

3.3.4.4. Verder motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat uit volgende vaststellingen betreffende de verklaringen van eerste verzoekende partij over de problemen die haar familie na haar vertrek gekend zou hebben blijkt dat er aan diens vluchtrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht:

“ • U en uw echtgenote legden immers tegenstrijdige verklaringen af over de telefoontjes. Zo bleek uit uw verklaringen dat de eerste keer dat de autoriteiten uw vader aanspraken, ze dit deden op een normale manier. Ze stelden voor om u te helpen indien u zou terugkeren. Het was pas bij de tweede keer dat de autoriteiten uw vader aanspraken, dat zij erg arrogant handelden, beledigingen uitten en dreigden (CGVS I A., p. 23). Uw echtgenote, die overigens geen enkel idee had wanneer uw vader precies werd opgebeld, stelde echter dat de autoriteiten bij de twee telefoontjes dreigende taal spraken en zeiden dat ze u bij terugkeer iets zouden aandoen (CGVS I N., p. 13). Tijdens het tweede onderhoud deze vraag opnieuw aan uw echtgenote gesteld wijzigde zij haar verklaringen en vertelde zij hetzelfde als wat u had gezegd tijdens uw eerste onderhoud (CGSV II N., p. 4). Een louter wijziging van verklaringen kan niet weerhouden worden als afdoende voor deze tegenstrijdigheid. Ook de vaststelling dat uw echtgenote nu plots wel wist wanneer haar schoonvader werd opgebeld en tijdens haar eerste onderhoud absoluut niet (CGVS II N., p. 4-5), toont alleen maar aan dat zij zich beter heeft voorbereid op het onderhoud, maar zegt niets over de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

• U wist overigens niet of uw familie buiten die twee telefoontjes nog andere problemen heeft gehad sinds uw vertrek uit Iran. Tijdens uw eerste onderhoud was u hiervan niet op de hoogte (CGVS I A., p. 23) maar ook tijdens uw tweede onderhoud stelde u dat, moest er nog iets gebeurd zijn in Iran, uw familie het u niet zou vertellen (CGVS II A., p. 4 en p. 12 en p. 14). Dat de communicatie tussen u en uw familie louter gaat om

elkaar begroeten en kijken hoe het met elkaar gaat zoals u beweerde (CGVS II A., p. 4), overtuigt niet. Temeer omdat uw vader u in eerste instantie wel kon inlichten over de telefoontjes die hij kreeg van de autoriteiten (CGVS I A., p. 23). Hiermee geconfronteerd stelde u louter dat uw vader u misschien wou beschermen en u ten tijde van de telefoontjes nog geen vonnis had ontvangen (CGVS II A., p. 14-15). Ook de vaststelling dat uw echtgenote geen idee had of u aan uw vader vroeg of er nog problemen waren en zij niet weet of ze nog naar u op zoek zijn (CGVS II N., p. 5), terwijl zij eveneens op de hoogte was van de eerdere problemen van haar schoonvader, is niet overtuigend.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande correcte bevindingen tot de zijne.

3.3.4.5. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal inzake de deelname van eerste verzoekende partij aan betogingen in Iran op correcte wijze:

“U haalde voorts aan dat u op 4 bahman 1396 (24 januari 2018) aangehouden, gemarteld en tot een boete veroordeeld werd door de Iraanse autoriteiten nadat u aanwezig was geweest op een betoging. In dit verband dient evenwel opgemerkt te worden dat u hiervan geen enkel document ter ondersteuning aanbracht (CGVS I A., p. 7; CGVS II A., p. 13). Hoe dan ook dient benadrukt te worden dat hieruit allerminst afgeleid kan worden dat u hierdoor in de verhoogde aandacht zou staan van de Iraanse autoriteiten. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u na deze episode uw leven kon voortzetten. Uit uw paspoort blijkt daarnaast dat u na deze beweerde arrestatie nog verschillende keren naar het buitenland reisde en telkenmale ook terugkeerde naar uw land van herkomst. Toen u in november 2021 een laatste keer Iran verliet, gebeurde dit overigens probleemloos (CGVS I A., p. 8). U koppelde hieraan dan ook geen enkele vrees (CGVS I A., p. 7; CGVS II A., p. 13). Wat tenslotte uw deelname aan enkele protesten in kader van de groene revolutie betreft, dient opgemerkt te worden dat u noch tijdens uw eerste persoonlijk noch tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud een vrees koppelde aan uw deelname. Bovendien kan hierbij opgemerkt worden dat deze zaken te ver in het verleden zijn gesitueerd - het gaat om het jaar 1388 (2009/2010) - (CGVS I A., p. 5), om anno 2024 nog in verband gebracht te worden aan een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”

Verzoekende partijen laten bovenstaande pertinente weigeringsmotieven ongemoeid zodat zij er geen afbreuk aan kunnen doen.

3.3.4.6. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissingen met reden opgemerkt dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij ten gevolge van hun aanwezigheid op enkele betogingen in België bij terugkeer vervolging of ernstige schade zouden riskeren:

“In jullie geval kan er immers niet aangenomen worden dat jullie louter door jullie afgelopen deelname aan vroegere protestacties in België dermate als opposant geïdentificeerd zou worden dat jullie bij terugkeer naar Iran in het vizier van de Iraanse autoriteiten zouden lopen.

- Vooreerst dient opgemerkt te worden dat jullie sinds juni 2023, niet meer deelnamen aan politieke activiteiten in België (CGVS II A., p. 14; CGVS II N., p. 5-6 en p. 8).

- Vervolgens is uw politieke profiel dermate laag en onopvallend. U had geen belangrijke rol tijdens uw deelname aan betogingen en scandeerde louter slogans. U hield zich weg van enige vorm van organisatie, u heeft nooit gesproken, noch sprak u tijdens de betoging met de pers (CGVS I A., p. 12; CGVS II A., p. 14). Dit geldt ook voor uw echtgenote. Zij was gewoon aanwezig op betogingen ter ondersteuning van jullie landgenoten, maar ook zij hield zich weg van enige vormen van organisatie, sprak niet met de media en heeft nooit een publiek toegesproken (CGVS II N., p. 6)

- Betreffende de video die uw echtgenote stuurde naar M.tv dient opgemerkt te worden dat zij geen idee had of de video, waarin zij wel in beeld kwam, werd uitgezonden (CGVS II N., p. 6). Uit de door u doorgestuurde informatie blijkt inderdaad dat jullie de video van de betoging doorstuurden naar het WhatsApp kanaal van M. tv, niet dat deze video effectief werd uitgezonden. Uit de video op het instagramkanaal van Khorshid, die u na het tweede onderhoud doorstuurde, blijkt inderdaad dat uw echtgenote effectief in beeld komt zoals zij had vermeld (CGVS II, p. 7). Met deze video kan echter bezwaarlijk gesteld worden dat uw echtgenote hierdoor in het oog zou springen voor de Iraanse autoriteiten: uw echtgenote komt slechts enkele seconden in beeld en maakt deel uit van een grotere groep betogers.

- Dat u via vrienden hoorde dat u in beeld kwam tijdens een betoging op Iran international (CGVS I A., p. 22), is een loze bewering waarvan u geen begin van bewijs neerlegt. Aangezien uit de foto's en video's die u neerlegde blijkt dat u uw deelname aan betogingen/politieke activiteiten in Europa documenteert kan er verwacht worden dat moest u daadwerkelijke een interview hebben afgelegd bij Iran International u dit net zoals uw andere bewijzen van uw politieke activiteiten zou opgezocht en neergelegd hebben. Uw echtgenote had tevens geen enkel idee of die passage op tv kwam of niet (CGVS II N., p. 3). Wat hier ook van zij, het éénmalig in beeld komen op Iran international kan bovenstaande zienswijze, namelijk dat u een beperkt (zichtbaar) politiek profiel heeft, niet ombuigen.

- Verder dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote geen aanwijzingen heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar vroegere deelname aan betogingen (CGVS I N., p. 8).

- Daarnaast kan er nog aangestipt worden dat uw YouTube kanaal een bijzonder beperkt bereik heeft. U postte er zo'n vijftien video's. Allen tezamen werden deze nauwelijks 33 keer bekeken.

• Ook uw echtgenote is op haar sociale media zeer low profile. Hoewel zij tijdens haar eerste onderhoud stelde dat zij een YouTubepagina had waar zij zaken op post, kon ze de pagina niet tonen en had zij geen idee hoe het account heette of onder welke naam zij deze zaken postte (CGVS I N., p. 4-5). Later corrigeerde zij haar eigen verklaringen en stelde uw echtgenote dat ze toch geen YouTubepagina heeft, maar enkel een account op Twitter onder een andere naam. Ze was overigens gestopt met zaken te posten op Twitter (CGVS I N., p. 5 en p. 12). Wat betreft de door jullie geposte berichten op sociale media kan verwacht worden dat deze gewist worden alvorens terug te keren naar Iran.

Jullie tonen bijgevolg op geen enkele wijze aan dat jullie wegens jullie (beperkte) deelname aan betogingen in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten zijn komen te staan en dat jullie bij terugkeer naar Iran dreigen geviséerd te worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf, blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, *quod non in casu*.”

Verzoekende partijen volharden in hun politieke activiteiten, verwijzen naar algemene landeninformatie en persartikels en bekritisieren verweerders analyse doch voeren geenszins enig concreet verweer aangaande bovenstaande correcte bevindingen in hun hoofdte en brengen geen andersluidende informatie bij die de analyse van verwerende partij kan ontkrachten.

De Raad oordeelt dat verzoekende partijen volledig voorbij gaan aan de analyse van verwerende partij die is gebaseerd op actuele landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissingen.

Wat de situatie betreft van terugkeerders stipt de Raad aan dat uit de beschikbare COI Focus “*IRAN-Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*” van 10 mei 2023, niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen leggen geen informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in hun hoofdte aantonen of aannemelijk maken. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig werd bevonden en zij niet hebben aangetoond dat zij vóór hun legaal vertrek uit Iran reeds in het vizier stonden van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt voorts dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperten verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoekende partijen, die Iran legaal zijn uitgereisd (Verklaring DVZ van eerste verzoekende partij en van tweede verzoekende partij van 25 januari 2022, p. 14) bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zullen worden naar de redenen van hun vertrek en asielrelaas betekent niet zonder meer dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Tot slot blijkt uit voormelde COI focus van 10 mei 2023 dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbepert is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig werd bevonden en verzoekende partijen ook geen groot politiek engagement aannemelijk hebben gemaakt, waaruit gelet op de beschikbare landeninformatie, een beschermingsnood blijkt.

Verzoekende partijen brengen met de verwijzing naar algemene landeninformatie en persartikels en de bekritisering van het bronnengebruik van de landeninformatie door verwerende partij, geen informatie aan die voorgaande analyse kan ontkrachten.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoekende partijen eerder in de negatieve aandacht hebben gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat zij anderszins voor hen een persoon van belang zouden zijn. Verzoekende partijen tonen nergens aan dat zij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staan, in ieder geval

niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zullen worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zullen worden blootgesteld.

3.3.4.7. Tot slot treedt de Raad volgende motieven bij die verzoekende partijen ongemoeid laten:

“Wat betreft uw verklaringen dat er een grote kans bestaat dat uw dochter niet naar school kan gaan - Iraanse kinderen worden op school vergast - (CGVS I N., p. 9; CGVS II N., p. 7), kan tot slot nog opgemerkt worden dat het Commissariaat-generaal helemaal niet betwist dat bepaalde actoren het niet begrepen hebben op meisjesscholen. Er kan echter niet a priori worden aangenomen dat iedere Iraanse die school loopt het risico loopt om bij terugkeer naar Iran vergast te worden. Een individuele beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U blijft hier manifest in gebreke.”

3.3.4.8. Waar ter terechtzitting wordt aangevoerd dat tweede verzoekende partij geen hoofddoek draagt, stipt de Raad aan dat – daargelaten geenszins eerder gewag werd gemaakt van enige vrees voor vervolging omwille van het niet dragen van een hoofddoek of omwille van een (gepercipieerde) verwestering – het loutere gegeven dat tweede verzoekende partij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur op zich geen ‘vervolging’ is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van harentwege, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein, vormen op zich geen inbreuk op haar fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

Verzoekende partijen kunnen met hun verwijzingen naar algemene informatie in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden riskeren te worden geviséerd of vervolgd dit gelet op de hoger weergegeven concrete motieven die betrekking hebben op hun individuele omstandigheden en ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Waar ter terechtzitting bijkomend wordt gewezen op verwestering en hun driejarig verblijf in België, kan nog worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat verzoekende partijen enige tijd in België hebben verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde.

Verzoekende partijen – die Iran legaal hebben verlaten, die het Farsi beheersen, zichzelf als moslim aanduiden hoewel ze aangeven niet praktiserend te zijn, die reeds werkervaring hebben opgedaan in Iran alsook contacten hebben onderhouden met hun familie in Iran (Verklaring DVZ van 25 januari 2022 van eerste verzoekende partij, p. 6, 7, 14; Verklaring DVZ van 25 januari 2022 van tweede verzoekende partij, p. 6, 7, 14; eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 4-5; tweede persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 3; eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 3-4; tweede persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 3) – tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in Europa van hen een dusdanig verwesterd persoon zouden hebben gemaakt dat zij hun leven in Iran niet opnieuw zouden kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Evenmin tonen zij aan dat zij omwille hiervan en omwille van het gegeven dat zij zich hebben trachten te integreren, riskeren te worden geviséerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij omwille van hun afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigen te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoekende partijen.

3.3.4.9. De Raad meent dat de door verzoekende partijen neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

3.3.4.10. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoekende partijen ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoekende partijen zich dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

3.3.4.11. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielsituatie, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop deze zijn gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.9. Waar verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijke onderhouden de mogelijkheid kregen hun vluchtmotieven uiteen te zetten en argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU